

Gust d'or

Gust d'or

JUDIT PUJADÓ

Josep Pla va escriure molt. És difícil trobar un tema que no hagi tocat. Al llibre *El que hem menjat* fa un al·legat a favor dels horaris europeus. «Els alemanys solen dir que els matins tenen gust d'or» -escriu. I de seguida es demana quin gust deuen tenir els nostres comptant que, en general, anem tard a dormir, ens llevem també tard i sovint de mal humor, fet pel qual, en lloc de fer l'ideal esmorzar de forquilla, fumem amb avarícia.

La veritat és que els horaris dels àpats marquen els horaris del viure. A casa sempre s'havia dinat a la una i se sopava a les vuit del vespre. Aquest horari era sagrat. El meu avi, que devia ser una home temperat perquè ningú no n'ha explicat cap atzagaiada, era inflexible en aquest tema. Si a l'hora en punt, el menjar no era a taula, hi havia enrabiada. Després, però, inexorablement, el dinar va anar caient avall, fins a quarts de quatre. El sopar també va

relliscar i ara ens entaulem, anant bé, just quan TV3 emet el telenotícies. Però el que passa amb els adolescents és sensacional. Si Josep Pla ho veiés quedaria garratibat. Gràcies a l'horari intensiu dels instituts, molts adolescents esmorzen fins a tres cops.

Comptem que surten de casa cap a les vuit amb un got de llet amb cereals o alguna galeta. A quarts d'onze hi ha pati: hora de cruspir-se un entrepà. Més tard, a les dotze tocases, ve el segon recés. Una poma, un suc de fruites, un Cola-Cao...? Esmorzar tres cops requereix de molta creativitat si no ens volem fastiguejar. Josep Pla defensava la llibertat. Que cadascú faci el que vulgui. Naturalment. El que vulgui o el que pugui. Ara hi ha una associació que diuen que volen arreglar el desgavell. Ja ho veurem. En aquest país som molt de tertúlia.